

vidt ingen Fare ved, som man kan sige, at Kommunen saa selv kan anvende dem paa den Maade, som her er antydnet, og som vel i det væsentlige er ment af alle. Men det er sikrere at sige, at Pengene ikke skal forsvinde mellem Kommunens øvrige Midler. Store Pengemasser kommer det selvfølgelig ikke til at dreje sig om.

Der er dernæst et lille Spørgsmaal, som angaar Adgangen til Ansættelse. I Lovforslaget staar der ret utydeligt, at Lærere, der mangler visse Betingelser for at blive ansat, dog kan ansættes af Skoledirektionen, saaledes at deres Virksomhed begrænses til et enkelt Fag. Meningen er vistnok den, at de kun kan ansættes saaledes, at de faar med et enkelt Fag at gøre. Her har Mindretallet ment, at det vilde være heldigere, om det ikke fastsloges, at man ikke kunde ansætte dem som Lærere i al Almindelighed, naar man i det hele taget, trods det at de mangler visse Betingelser, for Eks. ikke har alle de Eksaminer, de skal have, eller savner en anden Betingelse, dog bruger dem. Hvis de overhovedet findes kvalificerede til at være Lærere, bør de ogsaa kunne ansættes som saadanne i det hele taget. Det er maaske allerede gældende Praksis eller gældende Lov, men det vilde ikke være heldigt, om der nu kom en Bestemmelse, der i alt Fald tilsyneladende indskrænkede denne Adgang til Ansættelse. Derfor har vi foreslaaet, at der skal staa, at de kan ansættes efter Omstændighederne som Lærere i et bestemt Fag. Hvis Omstændighederne altsaa ikke tvinger dertil, kan de ansættes i al Almindelighed.

Mindretallet stiller dernæst et lille Ændringsforslag, hvori det tilraader at udstemme en Bestemmelse om, at det skal afhænge af Menighedsraadets Samtykke, hvorvidt Hjælpemidler ved Religionsundervisningen skal kunne autoriseres eller ikke. Man har ment, at det i visse Tilfælde kunde være farligt, fordi Lærerverdenen kunde være enig om, at der i en eller anden Bog kunde være givet et pædagogisk set overordentlig udmærket Grundlag for Undervisningen, uden at det var givet, at et Menighedsraad, der jo er valgt med ganske andre Hensyn for Øje end just de pædagogiske, havde Øje for, hvori de pædagogiske Fordele ved en saadan Lærebog laa, og derfor kunde nægte sit Samtykke til noget, som i og for sig, pædagogisk set, maatte være ønskeligt og berettiget. Man har ment, at her burde alene de pædagogiske Hensyn være de raadende indenfor de Grænser, som ethvert Fags særlige Natur trækker, og

at en udenforstaaende Autoritet ikke vil være heldig paa et saadant Omraade.

Jeg tror, at jeg hermed har gennemgaaet de væsentligste af de Ændringsforslag, som Mindretallet har stillet, og skal anbefale, at de tiltrædes. Der er et enkelt Spørgsmaal, jeg har rejst i Udvalget, uden at det har sat Frugt i noget Ændringsforslag. Det er Spørgsmaalet om, hvorledes Legemsstraf skal opfattes, og hvorledes dette Spørgsmaal skal ordnes i Skolen. Det er en Sag, som er stærkt fremme i Lærerverdenen, hvor der er fremsat meget forskellige Meninger. Nogle gaar til den ene Yderlighed, andre til den anden. Det, jeg foreløbig havde foreslaaet i Udvalget, var kun dette, at blandt de Ting, Skolekommissionen ved sit Tilsyn havde at henvende sin Opmærksomhed paa, skulde ogsaa Formen for Legemsstraf og Omfanget deraf nævnes. Man mente imidlertid, at det overhovedet at nævne denne Ting vilde være ligesom at kaste et falsk Skær over vor Lærerverden, som selvfølgelig aldrig misbruger den Ret til legemlig Straf, som her er Tale om. Jeg er nu ikke saa helt sikker paa, at der aldrig finder Misbrug Sted, jeg har en dunkel Erindring om, at jeg selv har oplevet saadanne Misbrug, og det forekommer mig ogsaa, at jeg for ikke længe siden har læst en Skildring af, hvorledes en Lærer eller Lærerinde i et løssluppet Øjeblik havde behandlet Eleverne. Saaledes en Gang for alle at slaa fast, at der ikke kan ske Misbrug paa dette Omraade, tror jeg, at man, naar man har noget Kendskab til den menneskelige Natur — og det skal blandt andet Lovgivere have —, ikke godt kan gaa med til. Men da jeg stod ganske alene med min Betragtning af denne Sag, har jeg ment, at der ingen Anledning var til at stille et Ændringsforslag, som vilde blive nedstemt, og derved maaske give Spørgsmaalet en anden Karakter, end egentlig var heldigt. Jeg mente altsaa, at det var nok under Forhandlingen at henlede Opmærksomheden paa, at her var et Spørgsmaal, som spiller en vis Rolle i den offentlige Debat, og med Hensyn til hvilket der ogsaa rimeligvis kommer en Tid, da man fra Lovgivningens Side paa en eller anden Maade vil gribe regulerende ind overfor de Misbrug, der muligvis kan tænkes at finde Sted. Det gælder her som med al Lovgivning, at det ikke er for de fuldkomne, ikke for Englene blandt Menneskene, at der lovgives, men derimod for de mindre fuldkomne — jeg vil ikke sige: for Djævlene, for saa galt er det ikke —, men for dem, der trænger til